

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

POLITIKAI és VEGETES TARTALMU MEGYEI KOZLÖNY.

Megjelenik hetenkint kétszer: vasárnap és esütörtökön.

Hirdetések és előzetések folyótetnek s egyes számok kaphatók helyben: Muzsik és Partics könyv- és könyvnyomdájában, Schön Adolf könyvkereskedésben, Hay Sándor dohánytözsdejében, valamint hirdetések s nyilttéri közlemények ugy a fovarosi mint a külföldi összes hirdetési irodákban. — Egy szám 10 kr.

Szerkesztőségi iroda és kiadóhivatal:
Sötét- és csendes-utca sarkán, Hofender-fele házbán, hová minden a lap szemleli részét illto közlemény, az előzetések és hirdetések is küldendők.
Bérmegyei nem fogadják meg a közlönnyel szembe fordítottakat, hanem azokat nem adták vissza.

Szerkesztővel értekezhetni: d. e. 11 órától 12-ig és d. n. 3-tól 5 óráig.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.	
helyben másod példány	
Egész évre	8 frt.
Fél évre	4 —
Negyed évre	2 —
székre postán küldve	
Egész évre	9 frt. — kr.
Fél évre	4 — 50 kr.
Negyed évre	2 — 25 kr.
Néplátóknak helyben:	
Egész évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 —
Negyed évre	1 — 50 —
Néplátóknak vidéken:	
Egész évre	7 frt. — kr.
Fél évre	3 — 50 —
Negyed évre	1 — 75 —

A megyei közgyűlés előtt.

II.

A megyék eddigi nyilatkozata szerint képviseltesükét a főrendi házbán választás után óhajják eszközölni.

De akárhány oldalról láttuk is megvilágítva a reform-kérdést, akár a napi sajtó, akár önálló irodalmi művek nyomán, mindenütt hangsúlyozva lett a megyék képviseltesüké, s mindennél a választási elv mellett törtek lándsát. Csak csupán Tisza Kálmán s kabinetje nem osztja az általános felfogást, mert nem akarja, hogy a főrendiház erős gátja lehessen a kormányhatalom túlkapásának, de ellenkezőleg azt akarja, hogy erős támaszt nyerjen benne minden törekvéséinél.

Deák Ferencz, a haza bölese 1873-iki utolsó beszédében, — bár nem foglalkozott tüzetesen e kérdéssel, annyira ment szabadelvűségében, (mely szabadelvűséget jól meg kell különböztetni a Tisza Kálmánétól) hogy felsőházi törvényhozóul nem óhajtott senkit hivatali, állási vagy születési előjogoknál fogva. Ó radikális reformot óhajtott. Szerinte sem a zászlós urak, se püspök, se főispán csupán ezen állásból kifolyólag nem lehetnek főrendiházi tagok hanem igenis akkor, ha erre kinevezetnek, vagy megválasztatnak.

Születési előjogot Deák Ferencz nem akart elismerni, s egyáltalán nem akarta elismerni azt, hogy az a magánas aki 3000 frtyai adót fizet különb mint az, a ki annyit nem fizethet, hogy a 3000 frtyai ezenus irányadó volna a szemleli főny dolgában is a magánások közt.

Egyszóval: Deák Ferencz szabad elvű főrendiházat óhajtott tiszta demokratikus alapokon. Tisza Kálmán konservatív reakcionárius felső házat akar saját privilegizált intenciói szerint.

Nem hisszük azt, hogy Tisza Kálmán ne látna be reform-javaslatla hibáit, s ne tudná a Deák Ferencz által kimondott eszmét megvalósítani... Csakhogy Tisza fél, s feltében soha sem mer egy kérdést tökéletesen megoldani, hanem körül nyalogatja, mint maeska a forró kását, s csak midőn már teljes bizonyosságot szerzett az iránt, hogy meg nem égeti a száját, fog hozzá a megrágáshoz. A miben igazna volna, ha azt a kérdést meg lehetne oldani alaposan anélkül, hogy egyik vagy másik kasztot maga ellen haragítana.

Tisza pedig nem akarja az ó konservatív elemeket se maga ellen haragítani, s azért paktál jobbra-balra. E paktumok közt akar elúszni a megyei autonómia azon ezredes joga,

mely szerint a törvényhozásba a főrendiház utján befolyt.

A megyék azonban sokkal éberebbek, sem hogy szó nélkül megengednék elúszni jogaik legszebbikét s immár husz törvényhatóság nyilatkozata jutott el a képviselőházhoz. Legutóbb két vármegye u. m. Arad és Zemplén megye nyilatkozott, s mint halljuk valamennyi megye készül nyilatkozni. Vajjon Bács Bodrogh megye hallgasson-e?

A megyék, sőt minden egyes törvényhatóság önrzete követeli, hogy nyilatkozzanak.

Bács-Bodrogh vármegye közelebb fogja közgyűlését megtartani.

Vajjon aludni fognak-e a megyebizottsági tagok a tudatban, hogy néhány hó múlva egy fontos történeti joguk vész el, ha teljes erejükől nem hatnak oda, hogy veto-szavuk a törvényhozásig hallszék?

Nem szólnak itt Zombor sz. kir. városról, melynek törvényhatósága szintén nyilatkozhatna: nem szólnak azért, mert a városi bizottsági tagok közt aligha akad vaaki, a ki hivatali érez magában a felszólalás iniciatíváját megragadni? De a megye nagy, s a bizottsági tagok közt nem egy erélyes, ékesszóló férfiú van, tartozék akár a kormánypárthoz, akár az ellenkéhez,

— az egyre megy. A főrendiház reformjából Tisza Kálmán nem csinál kabinet-kérdést. Elég gyáván ugyan már előre azt híreszteli, hogy nem köti maradását a reform-javaslat épségéhez, s szívesen alkuszik minden érdekelt féllel. Természetesen, hogy ez mily erkölcsi világot vet a Tisza-kabinet elvlszáráságra. — más kérdés: de a megyei mamelukok azt az egy bizonyosságot nyerték ezzel, hogy a megyei autonómia jogait megóvhatják anélkül, hogy mameluki hűségük iránt kélytet támasztanak. Így tehát nincs egyéb indok a hallgatásra, mint az alumszóság, a közügyek iránti trespéd közöny. Ettől a közönytől kitellik, hogy még az ily fontos kérdésben is tétlenül fog állani.

De nem hisszük, hogy a megyei ellenzék tétlen s közönyös lesz e kérdés iránt.

Ragadjja meg az az iniciatívát, — szólaljon föl, hadd lássuk, halljuk, mint tud a kormánypárt hódolni vakon önrdekeknek, s mint tudja elszeivni azt, hogy önkormányzati jogaik lassanként végkép eloroztassanak Tisza ravasz politikája utján?

(Folyt. köv.)

Molnár (Müller) Gyula

A „Zombor és Vidéke” tárczája.

Szilveszter estély a kaszinóban.

— Kézirat.

Társaságban egyszer egy szemle széke lánnya azt kérdezte, mikép irnak egy regényt. Feleletem rövid volt „Kigondolunk egy czimet s aztán írjuk hozzá a regényt”. Kinevetett. Pedig ez nem éppen nevezetes. Mert a fódolog mindig a czim, s gyakran attól függ a könyv egész sorsa. En sok regény-olvasót ismerek, aki a könyv cziméből következtetéseket von annak egész tartalmára s még többet, aki a könyv olvasásához nem is fog, ha nem tetszik neki a czim. Megjegyzem hogy utóbbi tulajdonságot nagyobbbrészt a szebb nemnél talál-tam.

Mindez eszembe jut, ha megnézem a czimet, melyet szerény eszevögésemmek adtam; mert hiszen tulajdonképen nem is kaszinói estély volt az, amelyről referálom kell, hanem a zombori polgári kaszinó-egylet védészárnyai alatt levő dalárdának estélye. Estély! Mily fál fogalom. Dalestély volt az, avagy még sem épen az, mert annak fő pontja kinaradts azaz a szini előadás, azaz nemzeti dalversenyzés, vagy szomorú vig-játék egy fél- és annyi levonással még egy középjelenettel képezte a műsort.

De ne töprenkedjünk soká czimem, mert egészen konfuzussá tesz; lett légyen akár mi, szép volt, vig volt, kedélyes, fesztelen, egyszóval sikerült mulatság volt. A terem a szó-szoros értelmeiben zsuflóság megett s aki fél nyelvez után jött, korántsem gondolhatott arra, hogy a terített asztaloknál egy kis helyet kiszorítson, boldog volt, ha benn a teremben amnyi helyet szoríthatott magának, hogy talpa rajt elférjen. Üres szék a világrét sem volt kapható és egy helybeli élhelus szállított itt is érvényesíté üzletet, a menyiben a szoszódos „Vadászkürt”-ből öt szeket „szállított” át magának és családjának: esakhogy azután volt szék, de nem hová tenni őket.

Örökké sajnálom, hogy nem lett belő len vezérekirró. Háládatosabb tárgy nem kínálkozhatott volna, mint ez a megett nagy terem. Együtt láttuk itt társadalmunk apraját-nagyját, békés, kedélyes egyetértésben. Egy pillantás oda s ki meri állítani, hogy létezik nálunk nemzetiség — vallás — vagy rang különbség? Hogy a defraudációk alias Juner „Gauer korszakát éljük?” [Irgalmas Istenem bocsásd meg e rettenetes szójátékokat!] Hogy az idei aratás rossz volt, hogy a gabonának ninesen ára, hogy Szapary gróf ú. excellenciája vitéz hadserege zaklat az adók behajtásával? Volt itt pénz quantum satis s ahol annyi a

péncz, ott csak boldogságot lelünk. A dalárda igen tisztelt elnöke meg lehetett elégedve, és mégis várt, várt meg több közönségre.

Vegre, egy órával a meghatározott időn túl fellép valaki az emelvényre. Csend lett, mindenki nagy várakozással néz elébe a műsor első pontjának, s már előre kejelegnek a zené élvezetben, de ahelyett azt hallottuk, hogy a műsor esekely változás szenvedett, amnyiben a változatlanság kedvéért közepén fogják megkezdni, az elejét pedig — kihagyják. A hölgyek arczaán örömmosoly vonult végig. Bizonyára mind járt kiszámították, hogy most menyivel előbb következék a táncz...

Kilencz óraker következett végre a műsor második, jelenleg első pontja, az a sokat emlegetett szinielőadás. Egy hosszú tarka-barka farsangi menet vonult be s az állványra helyet foglalt. Egyre láttuk itt a világ valamennyi nemzetiségének képviselőt úgy, hogy csak még Bismarek hiányzott s együtt lett volna a berlini Kongó konferencia. A tarka kép fénypontját a „fenéges gróf pánc” főkep pedig a bájos „grönög” képezte, aki elragadtató hajlungaival minden férfi szívet meghódította. Az egész quodlibet pompásan sikerült. A közönség nem jött ki a nevetésből s ezen élvezett

azzal hálátla, hogy az elnököt viharosan megpoltala. Meg is érdemelte.

Tíz óra mult. A dalárda elnökének érezes hangja kihirdette a tombola kezdetét. Mintegy varázsszóra lecsillapodott a zsi bongó tömeg. Szinte a szívek dobogását is lehetett hallani. Minden szempár a tombolajegy szerenését-hozó számaira tekintett, már tudniillik azon szemek, amelyek tulajdonosa nem sajnáltak egy hatost egy egy tombola jegyre kiszárni. Es e tekintetben sem panaszkodhatik a dalárda, mert a tombolajegyek oly rohamosan keltak, hogy később valószínű hausse állott be, s csakis ágioval lehetett egy egyre szert tenni. Egy zombori színház részvényes szemeiben ennek láttára könyeseppék csillogtak...

A tombola az est fénypontját képezte. Lánczolata volt a legdrasztikusab jelene-teknek: én az egészét a „Fliegende Blätter” egy elő számának nézém. Mert valahányszor az elnök a komikus s elevenezések folytán még konikusabbá vált nyeresemé tárgyakat örök mosolygásával a közönség hangos kacajra kísérté. Például milyen viharos derültséget keltett a midőn egy ártatlan fiatal ember fellépett az emelvényre, hogy átvegye a „zubbonyt egyenes önkénytesek számára” s az elnök grände-

